

LBRIS

We know
books

Lynn Painter

**CUM SĂ
O IEI
DE LA
CAPĂT**

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2024

PROLOG

Ajunul Zilei Îndrăgostiților

Când Ziua Îndrăgostiților își arată fața zaharoasă, în formă de inimă, există două feluri de oameni care o întâmpină.

În primul rând, sunt cei care iubesc cu adevărat această sărbătoare – romanticii incurabili, obsedați de ideea de dragoste. Aceste persoane cred în soartă, în suflete-pereche și sunt convinși că universul trimite bebeluși înaripați și semi-dezbrăcați care trag cu săgeți în oamenii singuri, infectându-i astfel cu iubire adevărată, care poate provoca toropeală și o fericire „până la adânci bătrâneți“.

Apoi avem cinicii, acele suflete irascibile care o numesc „sărbătoare comercială“ și care susțin că, dacă iubirea adevărată chiar există, ea trebuie exprimată spontan, în orice zi, fără să ne așteptăm la cadouri.

Ei bine, eu nu mă încadrez în niciuna dintre categorii – și, în același timp, fac parte din ambele.

Sunt de părere că Ziua Îndrăgostiților este o sărbătoare foarte comercială, dar mai cred și că nu e nimic greșit în a te bucura de efectele materiale ale sărbătorilor. Să curgă ciocolata și florile, și poți să adaugi o felicitare de la librăria din colț dacă tot te-ai apucat!

Și, da, cred în existența iubirii adevărate. Dar cred cu tărie că soarta, sufletele-pereche și dragostea la prima vedere sunt concepte create de aceiași oameni care încă îl așteaptă pe Moș Crăciun să apară cu un cățeluș pe care și-l doreau la șapte ani.

Cu alte cuvinte, *evident* că mă aștept la iubire în viață, dar n-am de gând să stau cu mâinile-n sân și să aștept după destin.

Destinul e pentru fraieri.

Iubirea e pentru cei care fac planuri.

Părinții mei s-au căsătorit de Ziua Îndrăgostiților, după o lună de relație. S-au îndrăgostit nebunește când aveau optsprezece ani. Instantaneu și fără să ia în considerare aspectele din viața reală – precum compatibilitatea și temperamentele diferite.

Deși acest comportament nesăbuit a provocat... ei bine... apariția *mea*, a dus și la ani întregi de neînțelegeri și de certuri interminabile – zgomotul de fundal al copilăriei mele –, înainte ca relația lor să se încheie printr-o despărțire cu scandal lângă fântâna cu îngerăș de pe peluza noastră.

Însă incapacitatea lor de a folosi logica, și nu sentimentele, mi-a oferit darul clarității: am învățat din greșelile lor. În loc să ies cu băieți complet nepotriviți care îmi fac genunchii să se înmoaie, ies doar cu cei care obțin un punctaj bun pe lista mea. Ies doar cu băieți care, pe hârtie (sau în documentul Excel), împărtășesc cel puțin cinci interese comune cu mine, au un plan pentru următorii zece ani și nu se îmbracă de parcă ar putea începe în orice moment să joace baschet.

De aceea, Josh era iubitul perfect.

Bifase toate criteriile de pe lista mea pentru potențiali iubiți încă de la prima întâlnire și se descurcase excelent în cele trei luni de când eram împreună.

În ajunul Zilei Îndrăgostiților, stând în fața dressingului și alegându-mi hainele perfecte pentru a doua zi, eram entuziasmată – nu de ideea unor bebeluși dezbrăcați și înarmați sau a unor surprize cosmice de proporții epice, ci datorită planurilor mele. Totul era pus la punct – cadoul, ce urma să spun, în ce moment – și urma să fie exact așa cum îmi doream.

Perfect.

De ce să aștept să-mi dea soarta o mână de ajutor, dacă am și eu două mâini capabile?

MĂRTURISIREA #1

Când aveam zece ani, am început să pun bilețele cu mărturisiri într-o cutie din dressingul meu, astfel încât, dacă mi se întâmpla ceva vreodată, oamenii să știe că am fost mai mult decât fata retrasă care respecta întotdeauna regulile.

PRIMA ZI A ÎNDRĂGOSTIȚILOR

M-am trezit zâmbind când a început să-mi sune alarma. În primul rând, aveam un iubit și nu era *orice* iubit. Josh era isteț, chipeș și probabil elevul de la Liceul Hazelwood cu cele mai mari șanse să reușească în viață. De fiecare dată când învățam împreună și își punea ochelarii cu rame de baga care îl făceau să arate ca un student la Ivy League¹, simțeam că mi se topește inima și că mi se încălzesc toate terminațiile nervoase.

Privind în urmă, probabil că senzația era o fibrilație atrială cauzată de consumul zilnic de cafea neagră și băuturi energizante. Dar încă nu știam asta.

Am împins așternuturile și m-am dat jos din pat, ignorând sunetul scos de Logan, care dormea cu gura deschisă pe cealaltă

¹ Grup de opt universități din nord-estul Statelor Unite, de mare prestigiu academic și social, format din Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Brown, Cornell, Pennsylvania și Colegiul Dartmouth (n. tr.).

parte a saltelei. Fratele meu vitreg, în vârstă de trei ani, se furișa adesea să doarmă cu mine, fiindcă i se părea că sunt cea mai grozavă soră.

Și avea dreptate. M-am îndreptat spre birou, unde aveam agenda deschisă, și chiar mă *simțeam* grozavă. Am început să fredonez *Lover* în timp ce îmi puneam ochelarii pe nas și analizam lista pentru ziua în curs.

De făcut – 14 februarie

Reorganizează biblioraftul cu planificarea pentru bursă

Învăță pentru testul la literatură

Amintește-i mamei să trimită prin e-mail, la secretariat o copie după asigurarea medicală

Amintește-i tatei de ședința cu părinții și asigură-te că o notează în calendar

Trimite-i un e-mail consilierului pentru practică

Fă schimb de cadouri cu Josh

Spune-i „Te iubesc“ lui Josh!!!!!!!!!!!!

Am zăbovit puțin asupra ultimului punct, luând pixul și desenând inimioare în jurul lui. Nu mai spusese niciodată *acele* cuvinte în sens romantic și, din moment ce aniversarea noastră se întâmpla să fie chiar în ziua aceea, era ca și cum universul programase totul *în locul meu*.

Debordând de entuziasm, m-am dus în baie și am pornit dușul. Îmi treceam mâna pe sub jetul de apă, ca să testez temperatura, când am auzit:

— Em, mai stai mult?

Pff. Mi-am dat ochii peste cap și am pășit sub duș.

— Abia am intrat.

— Joel are nevoie la baie, s-a auzit vocea Lisei, soția tatălui meu, de parcă ar fi avut gura lipită de ușă. E urgent.

— Nu poate să se ducă sus?

Mi-am turnat șampon și am început să mă spăl pe cap. Îi adoram pe gemeni, dar uneori era insuportabil să locuiești cu copii mici.

— E tatăl tău în baia de sus.

— Lasă-mă două minute, am oftat.

Am terminat repede dușul, refuzând să las întreruperea să-mi strice buna dispoziție. După ce m-am șters, mi-am pus halatul, am trecut în fugă pe lângă Lisa și Joel, care se zvârcolea în brațele ei, și m-am dus în dormitorul meu de la subsol. Mi-am uscat repede părul mult prea creț – încă fredonând melodii de dragoste –, după care am scos fierul de călcat și mi-am netezit pliul enervant de pe mâneca dreaptă a rochiei. Știam că prietenul meu cel mai bun, Chris, și-ar fi dat ochii peste cap și mi-ar fi spus că sunt exagerat de tipică – dar de ce să las o cută pe care puteam s-o calc în două minute?

M-am îmbrăcat și am urcat în grabă scările ca să înfulec un baton proteic înainte să plec. Privirea mi-a căzut pe tava cu prăjituri de lângă cuptorul cu microunde – ispita întruchipată. Da, prăjitura cu cremă era fantastică, mă gândeam eu în timp ce luam o gură sănătoasă din batonul cu unt de arahide; dar nu era bine să-ți începi ziua cu zahăr și carbohidrați.

Mi-am întors ochii de la desertul cu ciocolată și m-am concentrat asupra gustării mele uscate.

— Dumnezeule mare, mănâncă mai încet, a spus tata.

Stătea la masă, citind ziarul și bând cafea, așa cum făcuse în fiecare zi a vieții mele. Avea părul roșu ca focul – varianta originală și intensă a versiunii mele spălăcite, arămii.

— Nimeni din casa asta nu știe manevra Heimlich, a zâmbit el ștregărește.

— N-ar trebui să fie o condiție obligatorie pentru părinți? Cum se face că tu și Lisa aveți copii și nu știți manevra Heimlich?

S-a uitat fix la gura mea mult prea plină.

— Am crezut, în mod prostesc, că odraslele noastre nu o să înghită mâncarea nemestecată, ca niște porcușori.

— Știi ce se întâmplă când presupui, nu?

— Da, a spus el, făcându-mi cu ochiul și întorcându-se la ziarul lui. Ești un măgar.

— Vă rog eu, a spus Lisa intrând în bucătărie cu Logan rezemat pe un șold și cu Joel pe celălalt. Puteți să nu vorbiți urât de față cu cei mici?

— Dar nici nu erau aici, am spus eu, cu gura plină.

— Și, dacă stăm să ne gândim, „măgar“ nu e un cuvânt urât. E un animal.

Am rânjit, iar Lisa s-a uitat la mine de parcă își dorea să dispar.

Îmi împărțeam timpul între mama și tata încă de la divorț, pe când eram în școala primară, dar, într-un fel, încă eram o nomadă. În ambele case. Sinceră să fiu, Lisa nu era nici pe departe „maștera cea rea“. Preda la o grădiniță, îl făcea fericit pe tata și era o mamă foarte bună pentru băieți. Doar că mereu aveam impresia că îi stau în cale.

Mi-am luat ghiozdanul și cheile de la mașină, am mormăit un „la revedere“ și am zbughit-o către ușă.

Soarele strălucea intens, chiar dacă era ger. Ninsese puțin peste noapte, dar tata îmi curățase deja geamurile. Mi-am auzit telefonul undeva prin ghiozdan și l-am scos la timp să văd că mă suna Chris cu video.

Am răspuns și mi-am văzut cei mai buni prieteni zâmbindu-mi din fața dulapurilor roșii din holul celor de a unsprezecea. Am zâmbit la ecranul crăpat al telefonului, către fețele mele preferate din întreaga lume.

Roxane avea pielea de culoare închisă, pomeți înalți și niște gene pe care mamele din suburbie încercau să le imite cu extensii. Chris avea ochii oblici și căprui, pielea ca de porțelan, fără niciun defect, și un păr negru cu onduleuri perfecte. Dacă n-ar fi fost niște oameni absolut minunați, ar fi fost greu să nu-i urăști pentru frumusețea lor.

— Ați și ajuns? am întrebat.

— Da, și ghici ce am văzut? a ridicat Chris din sprâncene.

— Vreau să-i spun eu, a zis Rox, apropiindu-și fața de ecran.

— Eu am văzut, așa că eu îi spun, a contrazis-o Chris, împingând-o din calea lui. Josh e deja aici și l-am văzut punând un cadou împachetat în dulap.

Am chiuit și am bătut repede din palme înainte să urc în dubița Chevrolet Astro despre care tata spunea mereu că „are caracter“.

— Mare sau mic?

— Mijlociu, a spus Chris.

— Ceea ce e bine, fiindcă prea mare înseamnă un animal de pluș stupid, iar prea mic înseamnă un cupon pentru îmbrățișări gratuite, a adăugat Rox. E bine că e mijlociu. Idealul e mijlociu.

Am râs. Mă bucura entuziasmul lor, fiindcă până de curând fuseseră anti-Josh. Spuneau că are un aer de superioritate, dar eu știam că aveau impresia asta pentru că nu îl cunoșteau *cu adevărat*. Era doar inteligent și încrezător, iar uneori lumea *interpreta greșit* asta drept aroganță.

Poate că începeau să își schimbe părerea.

Prietenul lui Rox, Trey, a apărut în spatele ei și mi-a făcut cu mâna. L-am salutat și eu, după care am încheiat apelul, am lăsat telefonul, am pornit mașina și am demarat în trombă. Din boxe se auzea vocea dulceagă a lui Finneas și am început să cânt cât puteam de tare *Let's Fall in Love for the Night*.

Abia așteptam să-l văd pe Josh. Refuzase să-mi dea vreun indiciu cu privire la cadou, așa că habar n-aveam la ce să mă aștept. Flori? Bijuterii? Chiar dacă îmi cheltuisem două salarii întregi de la cafenea, îi cumpărasem cureaua pentru ceas pe care și-o dorea. Da, acum eram falită, dar merita ca să-l văd luminându-se la față când avea să deschidă cadoul.

Mi-a vibrat telefonul pe scaunul din dreapta și m-am uitat la el la primul semafor.

Josh: O Zi a Îndrăgostiților fericită. Ai ajuns? Și ce vrei mai întâi – poezia sau cadoul?

Poezia, evident.

Am zâmbit și semaforul s-a făcut verde. Cântecul de la radio (mașina mea de pe vremea dinozaurilor nu avea Bluetooth) a fost înlocuit de o melodie *heavy metal* cu urlete, așa că am început să caut un cântec potrivit pentru ziua asta memorabilă.

Billy Joel? Nu.

Green Day? Nu prea cred.

Adele? Hmmm... Ar putea să meargă...

M-am uitat la bord ca să dau volumul mai tare, apoi am ridicat privirea la timp să văd camioneta din fața mea oprind brusc. Am apăsat tare pe frână, însă nu m-am oprit: roțile s-au blocat și au început să alunece. „Rahat, rahat, rahat!“

N-am avut ce să mai fac. M-am izbit de camionetă. Tare. M-am pregătit să fiu lovită de mașina din spate, dar, din fericire, a oprit la timp.

Abia respirând, m-am uitat prin parbriz și am văzut capota șifonată complet. Dar persoana care conducea camioneta tocmai se dădea jos, ceea ce însemna că nu pățise nimic, speram eu. Am luat telefonul și am coborât să văd daunele.

— Scriai mesaje, nu?

— Poftim?

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Nick Stark, partenerul meu de laborator la chimie.

— Normal că nu!

A coborât ochii spre mâna în care țineam telefonul și a arcuit o sprânceană.

Ce șanse erau să lovesc un cunoscut? Nu doar un cunoscut, ci o persoană care părea să nu mă sufere. Bine, nu se purtase niciodată urât cu mine, dar nici nu fusese prietenos.

La prima oră de chimie, când m-am prezentat, în loc să spună „Îmi pare bine“ sau „Eu sunt Nick“, s-a uitat la mine câteva secunde și a zis „Bine“, după care s-a uitat din nou în telefon. Când mi-am vărsat din greșeală băutura energizantă pe masă, acum câteva luni, în loc să spună „Nu-i nimic“, ca un om normal, după ce mi-am cerut scuze, Nick Stark s-a uitat fix la mine și, fără să zâmbească, a zis: „Poate ar trebui să mai renunți la cofeină“.

Tipul era o enigmă. Nu-l văzusem niciodată în afara școlii și nu știam să aibă o gașcă sau un grup de prieteni. Deși eram în clasa a unsprezecea, încă nu aveam destule informații ca să-mi dau seama în ce categorie să-l pun.

Și uram asta.

— Tu ai oprit în mijlocul unei străzi aglomerate, am spus.

— Traversa o veriță, a răspuns el, aproape mârâind.

— Ascultă, Nick.

Am respirat adânc, mi-am regăsit mantra mentală – „Te descurci, te descurci“ – și am reușit să scot pe gură:

— Nu da vina pe...

— Scuză-mă, a spus el, mijind ochii. Tu cine ești?

Mi-am încrucișat brațele și am mijit și eu ochii la el.

— Tu vorbești serios?

— Ești de la Hazelwood?

— Sunt *partenera ta de laborator*.

Făcea mișto de mine? Într-adevăr, nu dădea niciodată răspunsuri mai lungi de o silabă, dar chiar și așa...

— Am stat în aceeași bancă la chimie un an întreg...? Îți sună cunoscut?

— Cu tine am stat?

Mi-a analizat fața de parcă nu era sigur dacă să mă creadă sau nu.

— Da, cu mine!

Deja îmi pierdeam răbdarea, fiindcă aveam planuri mari, iar băiatul ursuz din fața mea mă împiedica să pun în scenă Ziua perfectă a Îndrăgostiților.

Și nici nu-și aducea aminte de mine. Adică... ce naiba?

— Ai asigurare, nu-i așa? a întrebat.

— Incredibil, am mormăit eu, uitându-mă la camioneta lui veche și roșie, care nu arăta mai rău din spate decât din alte unghiuri. Nu pare să fi pățit nimic.

— Dă-mi asigurarea ta, te rog.

A întins palma și a așteptat. Îmi venea să-l împing pentru atitudinea aia de șofer superior, dar era mult mai înalt decât mine și avea niște umeri lați care păreau greu de clintit.

În schimb, am luat ghiozdanul de pe scaunul mașinii, după care am deschis torpedoul și am scos dosarul făcut chiar în ziua când am primit mașina. Am dat paginile până la eticheta

galbenă – secțiunea „În caz de accident“ – și am scos polița de asigurare din folia de protecție.

A luat-o și privirea i s-a îngustat.

— O ții într-un caiet?

— Nu e un caiet, e un dosar pentru cazurile de urgență.

— Și care e diferența?

— E felul în care țin totul protejat și organizat.

— Totul? a întrebat, uitându-se la dosar. Ce mai ai acolo?

— O listă de mecanici, firme de tractări, instrucțiuni de prim-ajutor... am început eu, dându-mi ochii peste cap. Chiar vrei să continui?

Nick s-a holbat la mine vreo cinci secunde înainte să mormăie ceva care suna ca „În niciun caz“, după care și-a scos telefonul și a făcut o poză poliței de asigurare. Apoi a insistat să sune la poliție când a văzut că din mașina mea ieșea fum. Am insistat că puteam să o conduc – la naiba, trebuia să ajung la școală și să-mi aud poezia –, până când motorul a izbucnit în flăcări și a trebuit stins de pompieri.

Of, tata avea să mă omoare.

De mama nici nu mai zic.

Și nu mai aveam timp pentru poezia lui Josh până după prima oră.

— Uite, a spus Nick venind dinspre mașina lui și întinzându-mi o haină. Știi că nu se potrivește cu ce ești îmbrăcată, dar măcar ține de cald.

Voiam să-l refuz, fiindcă îl învinovățeam pentru dezastru, dar îmi era frig. Rochia mea roz de la Ralph Lauren era prea drăguță ca să o acopăr, dar asta era înainte să stau afară, în frig, uitându-mă cum mașina mea se transformă într-un foc de tabără.

— Mersi, am spus, luând pe mine jacheta kaki, care îmi ajungea până la genunchi.

Nick și-a încrucișat brațele privind membrii echipelor de intervenție care se ocupau de urmările accidentului.

— Măcar era o rablă.

— Cred că vrei să spui „mașină clasică“, am zis, deși îmi uram dubița.

Ceva din atitudinea lui Nick – și faptul că nici măcar nu mă recunoștea – mă făcea să vreau să-l contrazic.

— Te simți bine? a întrebat el.

— Minunat, am zis printre dinți, zâmbind fals.

M-am uitat la telefon. Nicio notificare. Niciunul dintre părinții mei nu răspundea, ceea ce nu era surprinzător. Voiam cu disperare să-i scriu lui Josh, dar nu era cazul să-i reamintesc lui Nick că probabil eram distrasă când îl lovisem.

Polițistul a ajuns la fața locului imediat după pompieri și a fost relativ de treabă cât îmi scria amenda pentru care sigur aveam să fiu pedepsită.

Of.

Nick mi-a aruncat o privire în timp ce platforma dispărea cu dubița mea.

— Vrei să te duc cu mașina? Dacă tot mergem în același loc și ești îmbrăcată așa.

M-am uitat în jos, la picioarele mele goale și cizmulițele de piele maronii, și mi-am încheștat dinții ca să nu clănțane.

— Așa cum?

— Ridicol.

— Hei!

A rânjit văzându-mi expresia.

— Nu îți contestam alegerile în materie de modă – stai liniștită, arăți exact ca *iubita unui jucător de polo*. Mă refeream doar la faptul că ai picioarele goale și sunt minus cinci grade afară. Deci? Vii?